

lavede den nugældende Alderdomsforsørgelseslov, sandelig ikke var stor; det Hastværk og den Hurtighed, hvormed den blev til, vidner om, at man ikke gjorde sig store Skrupler. Man byggede da frit noget op, som man nu har søgt at ordne i Praksis, og saa har man ladet Fremtiden raade for Resten. Der var sandelig den Gang en Fart i Overvejelserne, som jeg ikke har været Vidne til paa noget andet Omraade. Dette var jo for saa vidt glædeligt nok, og det kunde maasse nok anspore til og har maasse ansporet den ærede Forslagsstiller til ikke at gøre sig vidtløftige Skrupler med Hensyn til at bringe et Forslag frem, der vel paa en Maade er saare indholdsrigt, men dog tillige saa lidet oplysende som det Forslag, der foreligger nu. Jeg tror imidlertid, at Lovgivningsmagten vil saa større og betydligere Forslag at behandle, hvis vi skulle gaa til Reformer af den nuværende Alderdomsforsørgelseslov, for saa vidt man i Virkeligheden vil tage dette Spørgsmaal op til grundig og alvorlig Overvejelse. — Der er en Ting, som den højtærede Minister pegede paa, og som jeg kunde have lyst til at sige et Par Ord om, fordi det kan have sin Betydning for og øve sin store Indflydelse paa Alderdomsforsørgelsen i det hele taget, uden Hensyn til om dette Lovforslag bliver til Lov eller ikke. Det var den Udtalelse af Ministeren, som pegede hen paa Udøvelsen af Loven. Det er jo nemlig saa, at en af den nuværende Lovs Svagheder er den, at den overlader den nuværende Lovs Udøvelse til Kommunerne i en saa væsentlig Grad, at Rigsdagen, som har vedtaget Loven, næsten intet Hold har paa den. Det er, som jeg sagde den Gang, i Ordets egentligste Forstand en ny Fattiglov, en kommunal Lov, som man i Kommunerne kan gøre med, som man vil. Det er en Lov, som Kommunerne have Haand- og Halskret over, og som de kunne gøre med, hvad de ville. Det er derfor rigtigt, at man peger paa Udøvelsen, paa Administrationen af denne Lov, paa den Maade, paa hvilken den i det hele bliver forvaltet. Noget saadant er jo ganske naturligt Tilfældet med enhver Lov, men der kan være mere eller mindre Fare i den Retning, eftersom Loven er mere eller mindre løs i sit Indhold, navnlig over for de Autoriteter, der skulle haandhæve den over for Befolkningen. — Den højtærede Minister pegede paa et Forhold, som jeg, efter at Loven er traadt i Kraft, tidligere har haft Lejlighed til at henlede Opmærksomheden paa her i Tinget. Jeg husker ikke, naar det var, men det var vistnok den Gang, da det ærede

Medlem for Ribe Amts 2den Valgfreds (Bluhme) havde indbragt et Lovforslag om Tillæg til Alderdomsforsørgelsesloven. I ethvert Tilfælde har jeg en Gang her omtalt det Forhold, som Ministeren nu pegede paa, nemlig, at man skulde søge ved Udøvelsen af Loven at lede Modtagerne derhen, at Baandet i Familierne blev befæstet, at de gamle bleve hos Børnene. Men det forekommer ikke mig — jeg sagde det allerede den Gang — at Administrationen har bidraget til at lette dette Forhold. Det har den, saa vidt mig bekendt, ikke gjort. Jeg kunde ønske, at Forholdet blev saaledes, at Alderdomsforsørgelsen, der er saa utilstrækkelig og bliver ydet saa utilstrækkelig, som den efter min Mening gør, blev ordnet saaledes, at de gamle kunde blive hos deres Børn. Der foreligger et aldeles bestemt Tilfælde med gamle Folk, der, medens de være uden for deres Børns Forsørgelse eller uden for disses Familie eller Husstand, havde faaet en Understøttelse, der nogenlunde svarede til det, man almindeligvis giver Folk, naar de leve alene. Saa snart de vedkommende, der i det bestemte Tilfælde, som jeg fremdrog — jeg forespurgte den daværende Indenrigsminister, hvorledes han vilde stille sig i denne Sag — ønskede at komme i Huset hos deres Børn, som der, blev deres Alderdomsunderstøttelse afførtet ganske betydelig, idet man gjorde gældende, at der, idet de kom i Huset hos Børnene, opstod en Forpligtelse for Børnene til at deltage i Forsørgelsen af de gamle, og derved ophørte en Del af det offentlige Forpligtelse til at yde Understøttelse. Det forekommer mig ikke, at dette er at støtte den Betragtning, som den ærede Indenrigsminister gjorde gældende, og som han syntes, man skulde ind paa, naar man bragte Loven i Udøvelse. Efter hvad der er blevet mig sagt — og jeg tror, det er rigtigt — er der efter gentagne Forespørgsler til den ærede Indenrigsminister angaaende dette Forhold først kommet en Skrivelse, i hvilken det før nævnte Forhold til Dels misbilliges, men senere kom den daværende Minister ind paa at billige det. Den daværende Indenrigsminister svarede mig ikke ganske klart paa mit Spørgsmaal, og det forekom mig, at han følte sig noget trykket deraf, idet han maasse mente, at det ogsaa var en forkastelig Fremgangsmaade at bruge, og jeg kunde derfor ønske at høre den nuværende Indenrigsministers Mening om denne Sag. Jeg gaar nemlig ud fra, at de gamle i mange Tilfælde ville være heldigere stillede — saa længe den nuværende Lov skal staa ved Magt og saaledes, som den nu er lavet til at virke